MICUŢA LOUISE ŞI PALATUL MIRACOLELOR

Micuţa Louise avea, la cei nouă ani ai săi, tot ce şi-ar fi putut dori o fetiţă: părinţi buni şi iubitori, o casă minunată, colegi de clasă simpatici şi afectuoşi, note bune la învăţătură. Nu înţelegea însă toate acele ştiri de la televizor care vorbeau numai despre războaie, cutremure şi alte nenorociri. Îl întrebase câte ceva pe tatăl său, dar acesta găsea mereu câte un subterfugiu ca să nu-i răspundă direct.

Aşa încât se rezuma la a-şi face cu conştiinciozitate temele, a se juca cu superbul Caniche alb al familiei şi cu prietenii de vârsta ei.

Într-o noapte a avut un vis straniu: Se făcea că se afla într-un loc necunoscut, unde se afla un palat imens, ca acelea despre care citise numai în basme. Se numea Palatul Miracolelor, pe dinafară era în întregime alb, dar nu putea să intre din cauză că porţile îi erau ferecate. S-a trezit brusc, înconjurată încă de imaginea exteriorului de vis al palatului, scăldat în razele soarelui.

Vreme de câteva săptămâni, nu şi-a putut scoate din minte aceste imagini.

Era ceva straniu, deşi ştia că e doar un vis, deşi era sigură că în fiecare dimineaţă se va trezi în camera sa, în pat, avea sentimentul că a pătruns într-un fel de lume paralelă, că tot ce se întâmpla în vis avea ecou într-o lume complet necunoscută.

- Ce-i, Louise, ce-i cu tine? o descusea tatăl.

- Tu mi-ai răspuns de ce au loc războaiele? ricană fata.

*

Îşi spunea în fiecare dimineaţă rugăciunile pentru copii, se ducea la şcoală, apoi în parcul de distracţii. Nu-şi putea lua însă nici o clipă gândul de la palatul din vis, mai ales că nu-l întâlnise niciodată, nici în basme, nici în desene animate, nici măcar în albumele părinţilor, pe care le mai şterpelea din când în când. Aşa încât nu înţelegea ce e cu el, de ce îl visase tocmai ea, atât

de clar, de imaculat, de ce nu putuse, în vis, să intre înăuntru.

O vreme,a trebuit să stea acasă, delectându-se cu casetele video pe care i le cumpăraseră părinţii pentru vacanţă. Un maniac o agresase pe una dintre colegele ei, iar poliţia dăduse dispoziţie ca timp de o săptămână elevele să stea sub strictă supraveghere.

Nuînţelegea mare lucru din ce încercau părinţii să-i explice pe tema asta, aşa cum nu înţelesese nici cu războiul.

- Tată, dacă cumva copiii sunt mai buni decât oamenii mari, atunci de ce trebuie să se mai facă oameni mari şi nu rămân toată viaţa copii? întrebă cu o sinceritate dezarmantă.

- Linişteşte-te, Louise, o să vorbim şi despre asta, se eschivă ca de obicei tatăl, căruia întrebarea micuţei îi aduse totuşi o mică lacrimă în colţul ochilor.

*

Visă din nou Palatul. La intrare, o aştepta Zâna cea Bună, care îi spuse că va vedea multe minunăţii în acel Palat şi că tot ce trebuie să facă pentru a-l vizita este să fie o fetiţă la fel de cuminte şi de ascultătoare ca şi până atunci. Trebuia însă să împlinească zece ani pentru a-i fi deschise porţile.

Nu-şi putea lua ochii de la pereţii superbi, inundaţi de soare, şi se întreba totuşi unde ar putea fi Palatul, pentru că locul nu semăna cu nici o ţară cunoscută.

A doua zi, a plecat într-o mică excursie cu ai săi. Toată lumea se distra, era o vreme minunată, numai ea avea tendinţa de a se izola şi de a se îmbufna.

- Ce faci, Louise, eşti supărată?

- Tată, când o să am zece ani o să vă duc într-un loc minunat. Se numeşte Palatul Miracolelor. Dar vedeţi să nu faceţi prostii, că altfel nu vă mai duc.

- Bine, Louise, rosti tatăl râzând, o să fim cei mai cuminţi părinţi din lume.

*

Discuţiile despre războaie, oameni mari, ca şi despre interdicţia de a frecventa şcoala timp de o săptămână nu le-au terminat, în cele din urmă, niciodată. Îi dădeau, desigur, informaţiile strict necesare, dar nu ştiau nici ei prea bine unde se află exact graniţa dintre bine şi rău pe care mintea ei, încă fragedă şi naivă, nu avea voie să o treacă.

Era un copil talentat, poate nu chiar precoce, dar înţelegea foarte repede şi corect, asimila bine şi stârnea numai comentarii de laudă din partea profesorilor şi a colegilor. În micuţa sa videotecă avea tot felul de poveşti minunate, dar şi peisaje mirifice din toate colţurile lumii.

Ştia însă că absolut tot ceea ce era cunoscut nu se putea compara cu acel palat unic, de vis, parcă construit anume pentru ea, dar al cărui interior nu-l văzuse niciodată. Până nu va împlini zece ani, până Zâna cea bună nu-i va da drumul înăuntru, nu va avea linişte.

*

Visă că a intrat înăuntru. Mai avea doar o zi până să împlinească cei zece ani, dar nu mai avusese răbdare. Se asigurase că Zâna nu era prin preajmă, apoi reuşi să deschidă puţin poarta, atât cât să pătrundă înăuntru, ajutată de un mic spiriduş care se învârtea pe acolo.

Se cutremură. Pereţii erau toţi numai din aur şi din argint, iar tablourile pe care le putea vedea erau de-a dreptul uluitoare. Pe unele le mai văzuse în albumele de artă ale părinţilor, altele îi erau însă complet necunoscute.

Erau douăsprezece mari intrări. Camera pădurilor, Camera izvoarelor, Camera munţilor, Camera Greciei antice o aşteptau.

Văzu ceea ce n-ar fi crezut că ar putea cuprinde într-o viaţă. Frumuseţi ale naturii de vis, peisaje mirifice, cascade uluitoare şi râuri străvezii ca cristalul, păduri pline de un verde magic, munţi care păreau născuţi din eter. Era o lume a magiei absolute, a fantasticului devenit real.

Încerca să se concentreze cât mai mult asupra unei imagini, pentru că ştia că s-ar putea să nu o mai revadă, dar nu avea timp suficient, era ca o adevărată avalanşă căreia simţea că nu-i mai face faţă. Dacă ar fi luat şi aparatul de fotografiat cu ea,

cât de proastă a fost, cum a putut să nu se gândească la asta!

Văzu şi Camera animalelor fantastice, nu erau niciunele din cele cunoscute, dar semănau până la un punct, păreau însă mai mari, mai frumoase, ba chiar mai prietenoase decât cele reale.

Nu-şi mai putea stăpâni emoţiile în faţa acestei cavalcade extatice, nu-şi dădea bine seama nici cât timp a trecut. Vru să se uite la ceas. Nu se poate, îşi uitase şi ceasul.

Ajunse în faţa ultimei Camere, a Miracolelor. Privea curioasă uşa şi avu sentimentul că această Cameră e cea mai deosebită dintre toate, că nimic, nici măcar ce văzuse până atunci nu putea rivaliza cu aceasta.

Deodată i se făcu frică, o frică îngrozitoare, cum nu mai simţise niciodată în întreaga viaţă. Frică de acel Palat imens în care era complet singură, frică de faptul că cel care o atacase pe colega sa ar putea fi şi el în Palat, frică de Zâna cea Bună, care ar putea-o prinde că a intrat cu o zi înainte de termen, frică de părinţi, care s-ar putea întreba unde e.

Extremităţile mâinilor şi ale picioarelor i se răciseră deja. Se auzi un zgomot, apoi unul dintre tablourile atârnate în perete căzu, cu o bufnitură.

Scoase un ţipăt ascuţit şi îşi acoperi mâinile cu faţa. Apoi o luă la fugă nebuneşte înapoi, către ieşire. Palatul părea cuprins de cutremur, pereţii se zdruncinau cumplit, tablourile nu mai conteneau să cadă. Pe urmă zgomotele s-au înteţit, iar fisuri uriaşe au început să apară.

Palatul se distrugea.

Începu să plângă în hohote, atât din cauza minunăţiilor pierdute pentru vecie, cât şi de teama că ar putea fi strivită de vreunul dintre pereţi înainte de a ajunge la ieşire.

Fugi tot mai repede, iar când ieşi, în sfârşit, din palat, nu mai văzu în faţă decât o armată întreagă de spiriduşi care chicoteau, iar în spate, o grămadă inertă de moloz care fusese cândva Palatul Miracolelor.

*

Se trezi plângând.

- Louise, ce s-a întâmplat? Părinţii o auziseră tocmai din camera cealaltă. Louise!! Răspunde!!

- Lăsaţi-mă în pace!! Lăsaţi-mă singură, nu vreau să vorbesc

cu nimeni!! aproape că zbieră fata, ceea ce i se întâmpla extrem de rar.

O săptămână a fost de nerecunoscut. Nu mai vorbea, nu mai ieşea în parcul de distracţii. Bea doar apă şi mânca foarte puţin, iar privirea îi era de gheaţă. Se închidea tot timpul în cameră, de unde se auzeau doar nişte plânsete aproape animalice.

Au încercat să vorbească cu ea, dar zadarnic. Devenise un fel de mică stafie ambulantă.

*

Bineînţeles că n-au reuşit să o convingă să se ducă nici la doctor. Vorbea întruna despre cât de nesăbuită a fost, apoi iar plângea şi nu mai discuta cu nimeni. Totuşi a trebuit să meargă, pentru că de la şcoală i-au cerut exact în acea perioadă o astfel de adeverinţă.

După consult, medicul a cerut să rămână singur cu tatăl Louisei.

- Domnule, credeţi-mă că nu ştiu cum să procedez. Sunteţi o fire tare?

Se schimbă brusc la faţă.

- Cum adicăăă, rosti bâlbâindu-se, ce vreţi să spuneţi?

- N-am cum, n-am cum să fac, ezită, la rândul său, doctorul. Trebuie să ştiţi adevărul.

- ???

- Louise are o formă foarte rară de cancer, care de obicei nu apare la copii, total incurabilă. Mai are cel mult câteva luni de trăit.

- Nuuuu, nu fiica ... Te omor, imbecilule, cum adică n-ai cum să faci, doctor de rahat, fă-o să trăiască... Nu fiica meaaaa... urlă în timp ce ieşea din cabinet.

*

Săptămânile care au urmat au fost de coşmar, atât pentru micuţa Louise, cât şi pentru părinţii ei. După zile întregi de rugăciune, a urmat resemnarea. Moartea, sinistră, rece,

calculată, deşi nu îşi făcuse simţită prezenţa, îşi anunţa sosirea, îşi cerea tributul.

- Louise, draga mea, îngerul meu, lumina ochilor mei, spune ceva, îţi voi oferi tot ce vrei, orice poţi să-i ceri lui tata, dar vorbeşte, vorbeşte, prinţesa mea...

- N-am ce să-ţi cer, răspundea Louise absentă, apoi se închidea iar în cameră.

Simţea că nu mai putea merge nici la serviciu, acel lucru pe care îl făcea de obicei cu plăcere, totul devenise cumplit, o corvoadă insuportabil de îndeplinit, nu, nu Louise, orice, numai asta nu... Începu să bea, dar imaginea fragedei copile în sicriu îl urmărea ziua şi noaptea, orice ar fi făcut, nu era destul de tare. Se gândi că după ce totul se va termina s-ar putea să-şi pună capăt zilelor.

*

- Tată, rosti Louise, în sfârşit, într-o seară. Trebuie să stăm de vorbă.

Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce o prindea cu delicateţe de mânuţă.

- Spune, Louise, spune, prinţesa mea...

- Nu plânge... Uite, n-are rost să ne prefacem. Ştiu că voi muri, degeaba aţi încercat să-mi ascundeţi asta. Dar nu ştiţi ceva, anume că doar eu sunt de vină. Mai ţii minte promisiunea pe care ţi-am făcut-o cu Palatul Miracolelor?

- Daa, da.

- Ei bine, eu n-am putut să mă ţin de ea, eu am încălcat-o. Zâna cea Bună mi-a spus că voi vedea lucruri minunate, cum n-am văzut vreodată, dar că trebuie să împlinesc zece ani. Eu n-am avut răbdare, şi am intrat cu o zi înainte. Am văzut acele lucruri, dar înainte de ultima Cameră, a Miracolelor, mi s-a făcut frică şi n-am putut să intru. Apoi Palatul s-a autodistrus, n-a mai rămas nimic din el. Dar de fapt eu l-am distrus, eu sunt singura vinovată.

- Louise, draga mea, ce tot spui acolo?

- Acolo unde am să plec eu n-o să se mai întâmple aşa ceva. Mai ţii minte discuţiile noastre neterminate, despre război, despre cel care a atacat-o pe Sophie, despre cum e cu oamenii

mari şi cu copiii? Oamenii, fie că sunt mari, fie că sunt copii, nu fac altceva decât să-şi ia tot felul de angajamente şi să-l facă tot soiul de promisiuni lui Dumnezeu, în speranţa că vor obţine nişte bogăţii. Apoi, fiindcă sunt răi, nu se mai pot ţine de promisiune, o încalcă, şi distrug astfel totul. Nu e nici o diferenţă între ce am făcut eu şi ce au făcut cei care au pornit războiul. Dar acolo, acolo unde e doar Zâna cea Bună, nu se va mai întâmpla nimic din toate astea, sunt sigură... Nu plânge... Poate că mi-am câştigat totuşi dreptul la fericire...

- Louise... Louise... iartă-mă, nu mai pot să vorbesc, rosti tatăl, printre hohote de plâns.

*

Visă că era iar înăuntru. Se afla din nou în faţa Camerei Miracolelor, la fel ca atunci când nu împlinise încă zece ani. O încerca şi acum o uşoară teamă, dar şi-o învinse de data aceasta şi intră. Înăuntru se afla Zâna cea Bună, cu un medalion magic.

- Louise, draga mea, ştiam că ai să te întorci. Înainte de a vedea Camera Miracolelor, trebuie să stăm puţin de vorbă. Ce ţi-am spus eu să faci, când ţi-am spus eu că ai voie să intri?

Dar uite, pentru că ai fost fetiţă cuminte şi ai înţeles ce ai făcut, şi pentru că mie orice îmi este cu putinţă, am reconstruit Palatul. E intact, nimic nu s-a întâmplat. Promite-mi că după ce vedem ultima Cameră ai să te duci înapoi la părinţii tăi, care te iubesc foarte mult, şi n-ai să mai repeţi în toată viaţa ta greşeala despre care ai vorbit cu tatăl tău. Promiţi?

- Promit, Zână Bună. Şi, de data asta, am să mă ţin de cuvânt.

- Să porţi acest medalion de la mine. Cu el, nu-ţi va mai fi niciodată frică.

*

După luni de teroare, doctorul i-a anunţat că nu-şi poate explica în nici un fel rezultatele ultimelor analize. Fetiţa se

vindecase complet.
- Tată, încă nu te duc să vezi Palatul. N-ai fost destul de cuminte, îi zise într-o seară.
- Cum zici tu, Louise, tu eşti experta, îi răspunse cu un surâs…